

Frygt alene statsministerens frygtpropaganda

KLUMME

Anne Sofie Allarp

Socialdemokraterne kan lide deres statsminister. »Hun er et godt menneske,« kommunikerer de ivrigt på skrift og i levende billedform, der bekræfter over for det tysksprogede Centraleuropa, at man bare skal vente længe nok: Man kommer på mode før eller siden.

Men Mette Frederiksen er også et frygtsomt menneske. Det var hendes subjektive og på lange stræk irrationelle angst for det omgivende samfund, der dominerede åbningstalen i Folketinget i sidste uge.

Hun mærker, at hun og et kollektivt (men for de fleste ukendt) »vi« er ved at vænne sig til det vilde vest i gaderne med »vanvidskørsel, trusler, knivstikkeri, skyderier, bandeopgør og eksplosioner.« Der er steder, hvor Mette Frederiksen ikke tør færdes om aftenen, fik vi at vide, og statsministeren fremstod et halvt århundrede ældre end hun er - et menneske, der overvældet af udviklingen ser verden i et gadespejl bag et broderet gardin.

Det er synd for Mette, at hun er så bange.

Men da hun også er statsminister, er det også lidt synd for os andre, at hun brugte pladsen og tiden på at tale det danske samfund så meget ned og frygten så meget op.

Det ledte umiddelbart tankerne hen på den folder, den ungarske regering husstandsomdelte forud for en folkeafstemning om EUs flygtningekvoter i 2015, i hvilken den ungarske regering udpegede 900 såkaldte »no-go«-zoner i Europa.

Det var områder, som var indtaget af ukontrollerbare migranter, og hvor »værtlandets normer knap nok hersker«.

I Danmark gjaldt det ifølge ungarene

»Mette er også et frygtsomt menneske. Det var hendes subjektive og på lange stræk irrationelle angst for det omgivende samfund, der dominerede åbningstalen,« skriver Anne Sofie Allarp. Foto: Ida Guldbaek Arentsen

særligt området omkring den lidt søvnige by Espergærde i Nordsjælland, hvilket selvfølgelig var lidt forvirrende.

Men nu er populistene i denne verden ikke specielt optaget af at repræsentere virkeligheden, som den rent faktisk tager sig ud. Og således heller ikke statsministeren, der taler danskernes angst op mod en hjemlig virkelighed præget af næsedykkende kriminalitetsstatistikker og en næsten urimeligt pæn, ordentlig og konform ungdom.

Selv i de nu unævnelige »ghettoer« går det som bekendt fremad.

For et samfund, der er blevet meget mere mangfoldigt på kort tid, er udviklingen forbandet tæt på at være en historie, som ikke fortjener dommedagsklokker og apokalypsens hestetramp.

Men fakta er selvfølgelig ligegyldige i det frygtsomme sind. Det er netop frygtens væsen, at den viser fornuft og rationalitet døren, og den er derfor altid magtens ven.

Man må formode, at åbningstalen ikke er et produkt af personlige neuroser, og derfor må den også ses som en veludført magtretorisk kliche, som cementerer det nye socialdemokrati blandt den populistiske politiske bevægelse, hvis virkemidler er scapegoating, splittelse, afmægtig nostalgi og kynisk frygtpropaganda.

Måtte alle se det, som det er.

Anne Sofie Allarp er international redaktør på Radio24syv og - ifølge eget udsagn - partiløs socialdemokrat

Meningsmålinger i medierne fordrejer virkeligheden

KOMMENTAR

Erik Gahner Larsen og Zoltán Fazekas

avisernes spalter læser man ofte, at partier enten går frem eller tilbage i meningsmålingerne. De politisk interesserede, der følger med i disse meningsmålinger, foranlediges derfor nemt til at tro, at vælgerne skifter parti alt efter hvilke historier, der har været dominerende på den politiske dagsorden.

I valgkampen i år kunne eksempelvis B.T. den ene dag rapportere, at SF var i »massiv fremgang« og et par dage senere fortælle, at

SF gik tilbage. I begge tilfælde var der, når man kiggede på meningsmålingerne, ikke tale om egentlige forandringer, men blot statistisk støj. Dette er et interessant fænomen, da de fleste meningsmålinger faktisk viser, at opbakningen til de politiske partier er stabil og kun langsomt forandrer sig over tid.

I en ny forskningsartikel publiceret i tidsskriftet The International Journal of Press/Politics har vi belyst dette fænomen

nærmere. Konkret har vi analyseret alle meningsmålinger interesseret i opbakningen til de politiske partier i perioden efter folketingsvalget i 2011 til før valgkampen i 2015. Dette vil sige ikke blot de meningsmålinger, der fik omtale i medierne, men også de meningsmålinger, der blev forbigået i mediedækningen.

I vores artikel finder vi, at meningsmålingerne som forventet er meget stabile. Det er kun de færreste meningsmålinger, der viser en reel forandring fra én meningsmåling til den næste. Ikke desto mindre fandt vi, at den statistiske støj var udslagsgivende, og selv marginale ændringer har betydning for, om en meningsmåling bliver formidlet eller ej.

Hvis et parti går frem med ét procentpoint fra én meningsmåling til den næste, vil sandsynligheden for, at denne meningsmåling bliver formidlet, være større, sammenlignet med, hvis et parti blot går frem med 0,5 procentpoint. Dette til trods for, at begge ændringer blot er statistisk støj.

I forlængelse heraf finder vi også, at når først en meningsmåling er blevet formidlet af et medie, vil den statistiske støj også føre til, at andre medier formidler den pågældende meningsmåling.

Overordnet finder vi systematisk evidens

for en såkaldt sneboldeffekt, hvor marginale ændringer i meningsmålingerne, der ikke viser nogen forandring, bliver til en nyhedsdækning, der er præget af store udsving i meningsmålingerne, hvor partier går frem og tilbage i målingerne med dages mellemrum.

Forandringer i meningsmålinger i medierne bygger ofte på et fundament af stabilitet og fordrejer dermed virkeligheden. Dette kan have betydning for, hvilke partier, borgerne stemmer på.

Det er derfor afgørende, at medierne er deres ansvar bevidst og sørger for at give et repræsentativt billede af virkeligheden uden at fordreje den.

Erik Gahner Larsen forsker i politik og statistik ved School of Politics and International Relations, University of Kent, Zoltán Fazekas er lektor ved Institut for International Økonomi, Politik og Business, Copenhagen Business School